

OTČE! (7. veľkonočná nedeľa)

Ježiš pozdvihol oči k nebu a hovoril: „Otče, nadišla hodina: Osláv svojho Syna, aby Syn oslávil teba, tak, ako si mu dal moc nad každým telom, aby všetko, čo si dal ty jemu, im darovalo večný život. A večný život je v tom, aby poznali teba, jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista. Ja som ťa oslávil na zemi: dokončil som dielo, ktoré si mi dal vykonať. A teraz ty, Otče, osláv mňa pri sebe slávou, ktorú som mal u teba skôr, ako bol svet. Zjavil som tvoje meno ľuďom, ktorých si mi dal zo sveta. Tvoji boli a dal si ich mne a oni zachovali tvoje slovo. Teraz poznali, že všetko, čo si mi dal, je od teba, lebo slová, ktoré si ty dal mne, ja som dal im. A oni ich prijali a naozaj spoznali, že som vyšiel od teba, a uverili, že si ma ty poslal. Za nich prosím. Neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji. A všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje. A v nich som oslávený. Už nie som vo svete, ale oni sú vo svete a ja idem k tebe.“ (Jn 17, 1-11a)

Keď čítame Jánovo evanjelium, máme pocit – a pri tejto Ježišovej tzv. Veľkňazskej modlitbe to platí zvlášť – akoby sme sa vznášali na krídlach orla. Preto je kazateľom ťažké o nej kázať, pretože jej myšlienky dokáže lepšie chápať srdce ako rozum. Ktosi povedal, že k tejto modlitbe je škoda vôbec pridávať komentár, lebo môže pôsobiť ako krákanie vrany tam, kde je možné dotknúť sa neba. Snáď iba Pavlov hymnus na lásku by mohol slúžiť ako jej vhodný výklad.

Ježiš v tejto modlitbe oslovuje Otca celkovo šesťkrát. Je to číslo symbolické, vedúce k plnosti. Siedme oslovenie „*Otče!*“ má vyjsť zo srdca každého z nás, ktorí sme sa skrze jeho synovstvo stali Božími deťmi. Ježišova Veľkňazská modlitba obsahuje celkovo 500 slov, z toho až 100 slov tvoria slovesá. Sloveso naznačuje dynamiku, činnosť. V modlitbe prevláda sloveso *dať* - vyskytuje sa v nej až 17-krát. Číslo 17 v hebrejčine zodpovedá číselnej hodnote slova *tóv*, ktoré znamená *dobrý, krásny*. Ježiš je „*krásny*“ v darovaní sa. *Krásne a dobré!* – takto plesá Boh nad dielom svojho stvorenia. (Gn 1) Nad prvotnou dokonalosťou, ku ktorej sme všetci povolaní.

Keď sa do tejto modlitby zahlbíme viac, pozorujeme, že sú v nej rozvíjané rovnaké myšlienky ako v modlitbe *Otče náš*, ktorú zaznamenávajú synoptici. Veľkňazská modlitba určite nie je uvedená v presnom pôvodnom znení. Je ukážkou Ježišovho modlitbového života, jeho vzťahu s Otcom. Teraz, pri Poslednej večeri, sa modlí priamo pred učeníkmi a dáva im do ich vzťahu viac nahliadnúť. Napĺňa túžbu učeníkov: „*Pane, nauč nás modliť sa!*“ A my z jeho slov cítime, čo je v modlitbe najdôležitejšie. Dôvera. Vzťah. Poznanie Boha.

Je pravda, že samotná modlitba, nech by bola akokoľvek „dokonalá“, človeku nestačí. Ale je predpokladom toho, aby sme cez ňu rozpoznali naše poslanie v živote. Preto je tak nevyhnutné modlitbový život pestovať, rozvíjať. Nezotrvať pri tom, čo nám stačilo pred rokmi.

Ježiš, ktorý v modlitbe pozdvihuje oči k nebu, v jej závere ich obracia k zemi (verš 26). Podobne sa stane v deň Pánovho Nanebovstúpenia, kedy nebeský hlas napomenie učeníkov: „*Muži galilejskí, čo tu stojíte a hľadáte do neba?*“ Modlitba by pre nás nemala byť zbožným únikom, naopak, má vrátiť náš pohľad späť do sveta. Má nás naučiť – ako to ktosi vyjadril: „jedným uchom načúvať tlkotu srdca Boha a druhé mať na pulze doby“.